

Neděle 10. po sv. Trojici

J9, 1-7

16.8.2020

Pozdrav:

Milost Pána našeho Jezukrista a láska Boží a účastenství Ducha svatého se všichni vámi.

Introit:

Pane, v tvé milosrdenství doufám, moje srdce jása nad tvou spásou.
Budu zpívat Hospodinu, neboť se mě zastal.

Píseň: 639

Čtení: Ž 23

Píseň: 284

Kázání: J9, 1-7

Jsou svátky stánků. Ježíš je v Jeruzalémě. Odchází spolu s učedníky z chrámu. *Pomíjeje Ježíš, uzřel člověka slepého od narození.* (Přesněji kraličtí.) Možná, že se zdá, že i Bůh pominul tohoto muže, když se narodil s takovým postižením. Celým příběhem se vrací mužovo slepectví již od narození. Jako by i Ježíš na své cestě z chrámu toho nemocného muže málem minul. Jako by na poslední chvíli Ježíš uzřel nemocného. Jako by možná Ježíše jeho učedníci na slepého upozornili.

Mistře, kdo se prohřešil, že se ten člověk narodil slepý? On sám, nebo jeho rodiče? Kdo za to může? Rodiče, nějaká chyba, nebo je to omyl? Vždy lidé hledají logické vysvětlení svých neštěstí. Přeci musí se najít viník. Člověk, Bůh, nešťastná náhoda, hřích, či něco jiného. Možná, že za touto otázkou se skrývá i jobovská otázka o tom, jak je možné, že někdo trpí bez zjevné příčiny.

Nezhřešil ani on ani jeho rodiče; je slepý, aby se na něm zjevily skutky Boží. Trochu provokativní odpověď. Proč se na neštěstí člověka mají zjevit *skutky* Boží? Jako by Bůh z nevysvětlených důvodů konal až nyní. Co se může zjevit na slepém od narození? Boží láska se měla zjevit při jeho narození. To jsou naše logické odpovědi.

Ježíš otázku učedníků, ale i nás, přesouvá do jiné roviny. Nebyl by to ani svědek víry Jan, aby nám nezaznamenal, jak se myšlení lidí a myšlení Boží mívá, chcete-li pomívá. Jinak řečeno, mnohdy se nepotkává.

Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Jak si nevybavit naléhavou výzvu. Pracuj, pracuj, den se chýlí. Ano, den je nachýlen. Den, tedy čas pobytu Ježíše na této zemi, se ukracuje. Farizeové se již chystají k tomu, aby jej zlikvidovali.

A opět používám mluvu symbolickou: Nejde jen o současníky Ježíše Krista. Farizeové, lidé jako množina těch, kteří svým výkladem Písem mnohdy znemožňují působení milosrdenství nejen Boží, ale i lidí. Farizeové je název skupiny těch, kteří přesně vědí, jak to udělat, aby se svými skutky k Pánu Bohu přiblížili.

A všimněte si, Ježíš neříká ‚musím konat skutky‘. Ježíš říká *musíme konat skutky*. Tedy je to naléhavá výzva k jeho učedníkům. Těm, kteří se dali s Ježíšem do učení. Těm, kterým byly otevřeny oči pro tajemství Boží lásky. *Skutky toho, který Ježíše, mě i tebe, poslal, je třeba konat.*

Ježíš jeho jméno ani nevysloví. Snad proto, aby se nerouhal. Možná, protože to všichni víme. Je to Otec v nebesích. Je to ten, který umí udělat z nemožného možné. To nemožné je tak nemožné, jako uzdravit slepého od narození, aby viděl. To nemožné je tak nemožné, jako když člověk umře a vstane zas.

Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. A to jsme již dokonale ve světě obrazů svědka Jana. Jako by Janovi záleželo na tom, aby neřekl něco, co by narušilo pravý smysl Ježíšových slov, a proto mluví v obrazech. Místo definic a složitého vysvětlování, svědek víry Jan maluje obraz smrti jako temné noci.

Ano, Ježíš bude v temné noci smrti. Nikdo z lidí nebude moci v té hrozné smrti pracovat. Nikdo již ke svým skutkům nic nepřidá. Jen Otec v nebesích promění a proměňuje tajemství smrti ve vavřín vítězství.

Pokud jsem na světě, jsem světlo světa. Ježíšova záře neosvětluje jen učedníky, kteří se mohli těšit z přítomnosti Ježíše. Ježíšova záře, Ježíšovo světlo osvětluje i nás. Díky jeho světlu je pro nás den dnem. Přítomnost světla Ježíše pociťujeme vždy ve chvílích, když konáme to, co jsme se od něj naučili. Děje se tak tehdy, když nám to nedá a konáme skutky toho, který Ježíše Krista poslal za námi na tuto zem. Děje se v Duchu svatém.

To neodkladné *deí – musíme, je třeba* – nám z našeho životního příběhu tvoří napínavý a dobrodružný příběh. Je třeba konat skutky světla, které uzdravují. Skutky, které otvírají osleplé oči těm, kteří od narození nevidí. Skutky, které prozáří nejen naše životy, ale životy těch druhých. Boží sláva, Boží skutky se nedějí mimo lidský prostor, mimo nás, ale skrze nás a naše blízké. Bůh má jenom naše ruce, naše nohy i naše ústa.

Když to řekl, plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel slepému tím blátem oči a řekl mu: „Jdi, umyj se v rybníce Siloe.“ A opět jsou zde dva pohyby. Ten Ježíšův a ten toho uzdravovaného. Aby slepý od narození byl uzdraven, musí si nechat od Ježíše potřít oči. Musí se nechat od Ježíše uzdravit.

Aby zahlédl Ježíše a jeho světlo a Mesiáše, musí slepý od narození vykročit. Vykročit a věřit, že vody rybníka Siloe jej uzdraví. Věřit, že slovo Ježíše Krista, který jej do rybníka posílá, je tím, co uzdravuje. A opět voda jako symbol křtu, který očišťuje toho, kdo vstoupí do vod rybníka Siloe.

On tedy šel, umyl se, a když se vrátil, viděl. Amen.

Píseň: 171

Oznámení

Přímluvné modlitby

Otče náš

Poslání:

A přece vám píšu přikázání nové - vždyť se stalo skutečností v něm i ve vás, že tma ustupuje a pravé světlo již svítí. Kdo říká, že je v světle, a přitom nenávidí svého bratra, je dosud ve tmě. Kdo miluje svého bratra, zůstává ve světle a není nikomu kamenem úrazu. Kdo nenávidí svého bratra, je ve tmě a ve tmě chodí; neví, kam jde, neboť tma mu oslepila oči.

Požehnání:

A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum,
hájití bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.

Píseň: 636